ammu näinud, liggi tullema ja sai wimaks mäele tömmatud. Nüüd piddi pea selgeks sama, kas se olli Maddikse laewast. Jah kurwad sönnumed ollid ehk kätte tullemas; sedda tundis Krööt ja pallus süddames, et Jummal sel tunnil tahhaks armulinne olla!

Laewa mast ei rägi head egga kurja. Naesed ei sanud essite sest puust, mis nende ees olli, mingisuggust arru. „Agga waat', perrenaene! mis must assi se seal on?" räkis nüüd Anna ja hakkas ühhe musta sidi rättikut, mis teises masti otsas kinni seutud olli, lahti peastma. Krööt wöttis rättiku wärrisewa käega; palle löi kahwatama. Ta näggi nüüd selgeste egga wöinud ennam parremat teadust lota: se rättik olli temma mehhe jäggu! Sullased tullid nüüd ka padiga taggasi, ja kinnitasid, mis naene isse jubba teadis. Nad ollid kätte sanud weikesse ankru we pealt, mis nad isse, kui Maddis ärraläinud, joma wega laewa peale winud; töiwad ka weel muid asju, mis tundsid Maddikse jäggu ollewad. Lahhe suus kalju sörwa peal olli weel teine laewa külg nähha, agga ellusat hinge nemmad kuskilt ei leidnud. Nüüd olli küll selgeste tunda, egga tohtinud kegi muud ennam arwata, kui et Maddis omma kahhe laewamehhega merre pöhjas olli surmawodi leidnud. Küll Krööt püdis weel parremat lotust süddames

piddada, agga tundis isse sedda tühja ollewa. — Tuul jäi aega möda wähhemaks; kui üsna löppes, ollid ka wiimsed laewa tükkid kalju sörwa pealt laenetest ärrawidud. Nona sares ollid sest päwast köik süddamed kurwad. Pääw läks päiva järrel möda; egga Maddis tulnud koju. Wimaks, kui iggal pool temma järrel olli kulatud, tullid teisest saest emalt sönnumed, et Maddis olnud seal parremat ilma otamas, agga kui ühhel päwal tuul nattuke ärrawaikinud, siis temma kohhe Nona saarde hakkanud purjetama; öölnud weel neile, kes tedda kelanud, et olgu nemmad nagu temma isse ilma kartusseta: lamp temma toa akna peal, olla temma koddune majakas ja selle tulle järrel temma südda-öösl leida teed kaljude wahhelt lahhesse nisamma heaste kui kesk päiva ajal. — Kui Krööt neid sönnumid sai, siis ta muud ennam ei teadnud arwata, kui et olli lessels jänud ilma toeta ja römuta; agga rängemalt kui kurwastus mehhe surma pärrast koormas tedda, et südda allati tunnistas: sinnu sü on, et mees hukka sai! — Kaua, kaua olli ta nähha kui pu, kelle ladwa tuled ärra murdnud ja kelle lehti enneaegne külm piggistanud; ei wöinud mingisuggune assi tedda römustada, — kunni ta sealt römustamist leidis, kust üksipäinis tössine ja jädaw röom on, Jesusse Kristusse risti alt.